

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 673/05
27.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, решавајући о жалбама оптуженог и његовог браниоца – адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Пожаревцу, К. 59/04 од 13. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и његовог браниоца, адвоката АБ, и судског тумача ББ, дана 27. септембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Пожаревцу, К. 59/04 од 13. децембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Окружног суда у Пожаревцу, оптужени АА, под тачком 1 изреке, оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци, под тачком 2, за кривично дело силовање из члана 103. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и под тачком 3, за кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је за дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година у коју казну му се урачуна ва време проведено у притвору од 14. маја 2004. године, па надаље; према оптуженом је применом члана 70. став 1. и 2. ОКЗ, изречена мера безбедности протеривања странаца са територије Србије и Црне Горе заувек; оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка; оптужени је обавезан да оштећеној на име имовинско-правног захтева исплати новчани износ од 400,00 динара и 160,00 еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате, док се за остваривање преосталог дела имовинско-правног захтева оштећена упућује на парницу.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- оптужени без навођења основа побијања али из садржаја жалбе произилази да првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на кривична дела силовање из члана 103. став 1. КЗ РС и кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, са предлогом да се првостепена пресуда у односу на наведена кривична дела укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптуженог из свих законских основа са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби. У жалби је

захтевано да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 812/05 од 22. априла 2005. године предложио је да се жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама и датих објашњења оптуженог и његовог браниоца за наводе и предлоге из жалби и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреду кривичног закона на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Жалбени наводи браниоца оптуженог јединствени за све жалбене основе у суштини се свode на оспоравање утврђеног чињеничног стања у односу на кривична дела силовање из члана 103. став 1. КЗ РС и противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, и с тим у вези наводи да првостепени суд није у потпуности и правилно утврдио чињенично стање у погледу околности критичног догађаја, односно присуство других лица, сем оптуженог и оштећене, на лицу места, и под чијом принудом је у складу са одбраном оптуженог и дошло до догађаја који је предмет оптужбе.

На основу изведених доказа наведених у образложењу првостепене пресуде и одбране оптуженог, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је оптужени извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, у ствари то је и оптужени признао на главном претресу. Истина тврдећи тада да је то учинио по наговору извесног "ВВ" (коме је дуговао новац), а што се и сада провлачи кроз жалбу браниоца оптуженог. Међутим, овакву одбрану оптуженог првостепени суд је посебно ценио и у побијаној пресуди дао јасне и логичне разлоге зашто је не прихвата као истиниту, односно да је критичном приликом на лицу места у кући ГГ био само оптужени. Наиме, оштећена је током поступка била категорична да у кући није било никога сем оптуженог, да је оптужени лице које ју је критичном приликом ударио и који је пуцао из пиштоља. У вези са тим, жалбени наводи, да се закључак првостепеног суда да на рукама оптуженог нису пронађени трагови барутних честица, који су се, према закључку првостепеног суда, а обзиром на налаз и мишљење вештака балистичара, могли уклонити механичким путем, зашто је оптужени имао довољно времена, засновано на претпоставкама лишени су сваког основа и без подлоге у списима предмета.

Наиме, вештак ДД балистичар Криминалистичко-техничког центра Београд, у допуни свог налаза био је категоричан да барутне честице нитрата се механичким путем могу уклонити – руком, трљањем о неки други предмет, а и у раствор у води, прањем руку. Наведени налаз првостепени суд је, основано прихватио истинит, обзиром да је дат од стране датог стручног лица и да током поступка на исти није било примедбе, и што није оспорен ни једним доказом и да је критичном приликом на лицу места био само оптужени а што је првостепени суд и утврдио и на основу исказа сведока ЋЋ који је био доследан и категоричан да у тренутку када један младић (оптужени) истрчао из дворишта суседне куће ГГ (где се догађај десио), на улици није било никога и да нико други није изашао из дворишта нити је ту био било какав аутомобил.

Што се тиче кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС и кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, описана под тачком 2 и 3 изреке првостепене пресуде чињенично стање се неосновано доводи у сумњу и оспорава жалбом браниоца оптуженог и тврди да о томе нема поузданих доказа, да је исказ оштећене морао бити свестраније оцењен обзиром да исти није ничим потврђен.

Наиме, оцена доказа оштећене ЕЕ (страна 8 и 9 пресуде), уверљива је и правилна и разлоге за исту прихвата и овај суд. Оштећена је доследно, истинито и убедљиво у претходном поступку и на главном претресу описала критични догађај и понашање оптуженог АА. Телесне повреде, које је несумњиво задобила, квалификоване су од стране вештака као лаке телесне повреде, а налазе се у пределу корена носа, горење усне, крвни подлив, очних капака, на врату и леђима огуљотине, са унутрашње леве бутине у слабинском делу и пределу ребарних лукова, несумњиво потврђују њено казивање. Судски вештак изјаснио се о механичком настанку повреда управо на начин како то описује оштећена, ударцем ногама, шакама, па чак и деловима пиштоља, а повреде са унутрашње стране леве бутине су карактеристичне за

силовања. Оштећена је веома детаљно описала начин како ју је, по уласку у кућу ГГ, непознати младић "оптужени" несумице почео да удара песницама у пределу леђа, говорећи јој на свом – __ском језику да ћути. После тога ју је оборио на кревет, тако што су јој ноге биле на поду, глава на кревету, затим јој руке савио иза леђа и везао телефонским каблом, затим јој покривач са кауча бацио преко очију и везао да не види ништа. Затим скинуо злато које је имала на себи, узео ручни сат и мобилни телефон, да би затим насилно извршио обљубу над њом, те је потом терао да његов полни орган стави у уста, а када је она то одбила он је почео да туче пиштољем, који јој је прислонио на врат, и принудио је да његов полни орган стави у уста. Оштећена по оцени Врховног суда није имала било каквог разлога из којег би лажно теретила оптуженог, кога од пре није ни познавала. И у суочењу са оптуженим била је доследна у свом исказу. Осим тога, ту је исказ сведокиње ЖЖ која је на позив оштећене, заједно са свекрвом дошла у кућу ГГ а која је изјавила да је оштећена била "у јадном стању, односно била је сва изгубљена отечена и крвава по лицу, руке су јој биле такође отечене, а видела је крв по чаршаву, јастуку и завесама, оштећена је тада рекла да ју је оптужени силовао. Да је оптужени критичном приликом извршио насилну обљубу над оштећеном, потврђено је и извештајем гинеколошко-акушерске службе Опште болнице у Пожаревцу од __ 2004. године за оштећену ЕЕ у коме је констатовано да је оштећена прегледана од стране гинеколога и констатовано да оштећена има повреде у виду огреботина на унутрашњој страни бутине које су карактеристичне за силовања.

С` обзиром на изнето жалбени наводи браниоца оптуженог и наводи из жалбе оптуженог да оштећена и оптужени имају крвне групе "А", а да је вештак ЗЗ навела да трагови крви на одећи оптуженог (гаће) и одећи оштећене (део хулахоп чарапе), припадају највероватније крвној групи "О" и да траг на мајици која је одузета од оптуженог, потиче од крви људског порекла, по оцени Врховног суда, не доводе у сумњу закључак првостепеног суда, да је оптужени према оштећеној извршио и кривично дело силовања, ово из разлога, што је вештак ЗЗ у свом исказу на главном претресу одржаног дана 22. октобра 2004. године, навела да приликом одређивања крвних група методом квантитативне апсорпције (Холцерава метода), а која метода је примењена у конкретном случају, постоји могућност добијања "тзв. лажних позитивних резултата", због бактеријске контаминације (тако да црвена крвна зрнца која су бактеријом загађена могу бити АГЛУТИНИСАНА од сваког серума), због контаминираности и трага са других излучевина (најчешће зноја или неком другом хемијском супстанцом), и да због тога се не искључује могућност да трагови крви на хулахоп чарапи и мушкој мајици припадају тзв. групи "А", а то даље значи по налажењу Врховног суда, да је правилан закључак првостепеног суда да се изнетим не доводи у сумњу исказ оштећене да ју је оптужени силовао и на бази чијег исказа је, поред осталог, и закључио да је оптужени извршио и кривично дело силовања из члана 103. став 3. ЗКП.

С` друге стране првостепени суд је посебно ценио одбрану оптуженог и правилно закључио да је иста неоснована и лишена сваког основа и разлоге дате у том правцу у целости прихвата и овај суд.

Оцењујући остале жалбене наводе оптуженог и његовог браниоца уколико се односе на чињенично стање, Врховни суд налази да су без утицаја на исход овог кривичног поступка.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари правилно и потпуно утврђено и да је правилно првостепени суд закључио да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја како уз објективно, тако и у субјективном смислу кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, кривичног дела силовање из члана 103. став 1. КЗ РС и кривичног дела противприродног блуда из члана 110. став 1. КЗ РС, и у том правцу дао јасне, логичне и уверљиве разлоге које прихвата и овај суд.

При утврђивању појединачних казни затвора за свако кривично дело и изрицање јединствене казне затвора, првостепени суд је ценио објективну тежину извршених кривичних дела и све околности које су поближе назначене и описане у првостепеној пресуди. Тим свим околностима дат је одређени значај које имају код одмеравања казне, а посебно олакшавајуће околности да је оптужени признао извршење кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за које кривично дело му је уз примену члана 42. и 43. КЗ СРЈ утврди казну затвора испод законом прописаног минимума за то кривично дело, док је за кривично дело силовања из члана 103. став 1. КЗ РС правилно утврдио казну затвора у трајању од две године, а за кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од једне године, а затим му изрекао јединствену казну затвора у трајању од пет година. Врховни суд налази, да је оваква казна адекватна и да је првостепени суд при одмеравању овакве казне дао довољан значај свим утврђеним олакшавајућим околностима, док отежавајућих околности на страни оптуженог није било. Изречена јединствена казна затвора по оцени Врховног суда, адекватна је тежини извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог и као таква неопходна ради постизања сврхе казне предвиђених чланом 33. ОКЗ, па су с` тога жалбени наводи браниоца оптуженог којима се првостепена пресуда побија због одлуке о казни, оцењују као неосновани.

Мера безбедности из члана 70. став 1. и 2. ОКЗ – протеривања странаца са територије Србије и Црне Горе заувек, испитана је у смислу члана 383. ЗКП, и иста је правилно изречена са разлога наведених у првостепеној пресуди.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ